

Η αγάπη είναι θέση του Θεού (της εις την φιλοθείτης)

Γέρ. Εφραίμ Φιλοθείτης-Αριζονίτης /

Εύχομαι εκ καρδιάς, ίνα η αγάπη

του Ιησού Χριστού χυθή πλουσίως εις τας καρδίας σας και δια της χάριτος Αυτού αξιωθήτε να βιώσητε εν αγνότητι ψυχής και σώματος πάσας τας ημέρας της ζωής υμών. «Εν τούτω γινώσκονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις» (Ιωαν. 13,35).

Ούτως ελάλησεν η ζωηφόρος πηγή, ο Χριστός μας. Και πάλιν, «καθώς το κλήμα ου δύναται καρπόν φέρειν αφ' εαυτού, εάν μη μείνη εν τη αμπέλω, ούτως ουδέ υμείς

εάν μη εν εμοί μείνητε. Εγώ ειμί η άμπελος, υμείς τα κλήματα, ο μένων εν εμοί, καγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν» (Ιωαν. 15,4-5).

Δια τοιούτων υπερόχων εικόνων, ο γλυκύτατος Ιησούς, μας διδάσκει ότι, εάν δεν μείνωμεν πλησίον Του, αδύνατον είναι να καρποφορήσωμεν καρπόν ζωής αιωνίου. Και δια να ευρισκώμεθα πλησίον Του, οφείλομεν να Τον πλησιάσωμεν, δια της εφαρμογής των θείων Αυτού εντολών. Αι εντολαί Του δεν είναι βαρείαι, αλλά η ραθυμία και το αταπείνωτον της ψυχής μας, καθιστά την υπόθεσιν των εντολών δυσβάστακτον φορτίον, ενώ δι' αυτών των ιδίων ο Χριστός, μας έχει εξασφαλίσει το κράτος της ευτυχίας και της ειρήνης.

Η αγάπη, όταν θέση τον θρόνον της εις την ψυχήν, χαρίζει την ωραιότεραν πνευματικήν Άνοιξιν. Τα πάντα γελούν από την αύραν της δροσεράς ευωδίας της, διότι πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα υπομένει, πάντα ελπίζει, ου λογίζεται το κακόν, δεν πονηρεύεται, όλα τα βλέπει με απλούν οφθαλμόν, η αγάπη όλα τα σκεπάζει, δια τούτο της εδόθη το βραβείον: Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει.

Όταν κάποιος αγαπά ένα πρόσωπον με λατρείαν, νύκτα και ημέρα αυτό σκέπτεται, αυτό φαντάζεται, δι' αυτό και μόνον ζη. Δεν υπάρχει στιγμή που να μη περάση από την σκέψιν του και να μη σταλάξη την γλυκύτητα της ελπιδοφόρου προσμονής και αγάπης εις την καρδίαν του. Με τον τρόπον αυτόν επικοινωνεί με το αγαπώμενον πρόσωπον αδιαλείπτως.

Τοιουτοτρόπως λοιπόν οφείλομεν και ημείς να διατελώμεν μετά του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και δεν επιτρέπεται να αγαπήσωμεν άλλο πρόσωπον και να προσφέρωμεν την αγάπην μας αλλού, είτε εις γονείς και συγγενείς είτε ακόμη εις κάποιον αδελφόν της συνοδείας, την οποίαν χαρακτηρίζουν οι πατέρες ως μερικήν φιλίαν.

Όλα τα ανωτέρω θεωρούνται είδη πνευματικής μοιχείας, διότι η ψυχή ανταλλάσει αιωνίαν αγάπην Νυμφίου αμώμου και ασπίλου μετά προσώπων γηϊνων και φθαρτών. Ταπεινωθήτε, τέκνα μου, εάν θέλετε να μη παραχωρηθήτε από τον Θεόν να πέσετε εις πειρασμούς. Αναλόγως με την υπερηφάνειαν που έχομεν και οι πειρασμοί θα μας ακολουθούν, δεν θα παύσουν οι πειρασμοί, έως ότου ταπεινωθώμεν εν γνώσει και αισθήσει της ψυχής μας.

Γέροντας Εφραίμ της Αριζόνας

Πηγή: elderephraimarizona.blogspot.ca